

A watercolor illustration of a house with a red-tiled roof and a single window with a yellow glow. A large, dark tree with many thin branches is on the left, and dark foliage is in the foreground. The text is overlaid on the upper part of the image.

Uskomattomat seikkailut

AUTIOTALOSSA TAPAHTUU

Uskomattomat seikkailut

AUTIOTALOSSA TAPAHTUU

Kirjoittaneet Marianne Mattila ja Inkeri Patrakka

Kuvittanut Marianne Mattila

Annan perhe oli muuttanut maalle äidin vanhalle kotitalalle.

Anna kuljeskeli pihalla ja tutki puutarhaa. Se oli vielä kukkien ja rikkaruohojen viidakkoa. Marjapensaat yrittivät tarjoilla marjojaan kultapalleriitten seasta. Harjaneilikat tuoksuivat omenapuitten alla. Talon takana oleva sammaloitunut kivipenkki oli Annan uusin löytö.

Anna oli iloinen muutosta, vaikka kaipasikin entisiä ystäviään. Täällä oli iso piha ja Annalla oli yläkerrassa oma viistokattoinen huone. Se oli valoisa ja tilava, mutta vielä täynnä purkamattomia pahvilaatikoi-
ta. Parasta oli kuitenkin, että äiti oli luvannut hänelle kissanpennun.

Anna suuntasi kulkunsa saunalle ja kiipesi rakennuksen vintille. Siellä hän ei ollut vielä muuton jälkeen käynyt. Päätyikkunan luona oli matoilla peitetty tasanne. Äiti oli kertonut lapsena leikkineensä siellä. Tasanteella oli vieläkin pahvinen suklaarasia, jossa oli vanhoja paperinukkeja ja leikeltyjä eläinten kuvia. Anna tutki niitä. Eläinten nimet oli kirjoitettu kuvien alle. Useimmat niistä olivat Annalle tuttuja. Viimeiseksi hänen käteensä osui kuva kesäpukuisesta kärpästä. Sitä hän ei olisi tunnistanut ilman alla olevaa tekstiä.

Sade valui hiljalleen pitkin ikkunaa. Kesä alkoi olla loppuillaan. Tuuli kopisutti koivunoksia ruutuun. Anna oli erottavinaan kopinasta viestin:

– Sinua odottaa tehtävä – tänään, huomenna ja aina.

Anna kuulosteli: – Tänään, huomenna ja aina...

Ikkunasta näkyi kylätielle. Siellä käveli Leevi ja joku toinenkin poika. Leevi ja hänen isosiskonsa Liina olivat Annan serkkuja ja ainoat lapset, jotka hän tunsi paikkakunnalta. Serkut eivät asuneet kaukana, pienen kävelymatkan päässä, melko lähellä järveä.

Pojat tulivat suoraan heille. He juttelivat isän kanssa pihalla ja isä osoitti saunan vintille.

– Me olemme Rikun kanssa menossa autiotalolle, tuletko mukaan, Anna? Leevi huusi ovelta. – Talo puretaan kohta. Sen paikalle rakennetaan uusi pankki.

Anna tiesi läheisen hylätyn talon, jonka villiintyneestä puutarhasta äiti oli aina kesäisin hakenut kukkia.

– Varmasti, hän huudahti, vaikka autiotalo vähän pelottikin häntä.

Sade oli lakannut ja tie täynnä lätäköitä. Puista tippui vettä. Talojen puutarhoissa leimukukat tuoksuivat ja kaneliomenat punersivat jo. Anna katseli niitä vesi kielellä.

Pian kolmikko saapui autiotalolle. Talo oli vanha, vaaleaksi maalattu puutalo, joka oli jäänyt tyhjäksi jo vuosia sitten sen omistajien kuoltua. Puutarha näytti paratiisilta. Se oli täynnä kukkia. Omenapuut notkuivat hedelmien painosta. Talon takana oli jopa päärynäpuu.

– Maista, Leevi sanoi Annalle. – Ne ovat makeita.

Marjapensaat odottivat poimijoita, joita ei taaskaan tulisi. Talon ovi oli lukossa, mutta Leevi tiesi, että vintin ikkunasta pääsisi sisään. Ketterästi hän kiipesi ylös ruostuneita palotikkaita, veti ikkunan auki ja oli hetkessä kadonnut sisälle. Riku ja Anna kiipesivät perässä.

Vintti oli yllättävän korkea. Aikuinenkin olisi hyvin mahtunut seisomaan siellä. Hämärään tilaan tuli valoa päädyissä olevista ikkunoista. Kahdessa kohtaa johti hormi alakerrasta katolle. Tavaraa oli paljon kaikkialla: vaatteita, pölyisiä pahvilaatikoita, tyhjiä hillopurkkeja, kalaverkkoja, niputettuja lehtiä. Vanha lintuhäkki oli jäänyt pöydälle. Annan mielestä se oli hieno, vaikka olikin ruostunut. Leevi huomasi kattohirrestä riippuvan öljylampun.

– Hei, tulkaa katsomaan! Riku huusi ja osoitti puista laatikkoa, jonka oli löytänyt. Kannessa luki punaisin kirjaimin ”räjähdysainetta”. Laatikko oli lukittu, mutta suulla oli avain.

– Ei avata sitä, Anna yritti estellä, mutta pojat olivat jo tohkeissaan lukon kimpussa. Anna perääntyi kauemmas hormin taakse. Riku raotti varovasti kantta, mutta paiskasi sen äkkiä kiinni.

– Mitä nyt, mitä siellä oli? Leevi ja Anna kysyivät yhteen ääneen.

– Sieltä katsoi joku. Siellä on jokin eläin.

Leevi otti orrelta käteensä vanhan leipälapion ja lähestyi laatikkoa. Hän tempaisi kannen auki ja sohaisi samalla katossa roikkuvan lepakon lentoon. Anna kirkui täyttä kurkkua lepakon alkaessa lentää ympäriinsä. Leevi huusi: – Ei se ole elävä, älä pelkää!

– Aaveko se sitten on? kiljui Anna entistä kovempaa.

– Se on täytetty kärppä! Leevi huusi ja nosti eläimen laatikosta.

Vasta silloin hänkin huomasi lepakon. Kun Anna oli rauhoittunut ja lepakko kiinnittynyt taas kattoon, lapset sulkivat kärpän takaisin laatikkoon ja päättivät mennä tutkimaan alakertaa.

Rappuset johtivat keittiöön. Siellä oli emalikattiloita puuhellan päällä ja pesuvati lattialla. Kultareunainen kahvikuppi odotti kahvia vetolaatikolla varustetun pöydän päällä. Laatikossa oli muutama lusikka ja puukauha. Seuraava huone oli osittain uusittu. Remontti näytti jääneen kesken. Lattia oli päällystetty uudelleen lastulevyllä. Tapetit olivat räikeän vihreät. Tämä huone ei houkutellut jäämään. Tienpuoleinen pikkuhuone oli varmasti alkuperäisessä asussaan. Siellä oli ruudulliset tapetit ja pitsiverhot. Huone oli melko pieni ja vanhoja kuvalehtiä lojui lattialla. Huoneessa oli pyöreä uuni nurkassa ja kolme ovea. Yksi ovi johti suureen saliin. Salissakin oli pyöreä uuni, muuten huone oli tyhjä lukuun ottamatta pöytää ja rautaista sänkyä, hetekaa. Uunin edessä oli lattiaan kulunut kuoppa.

– Meilläkin on heteka, Anna sanoi. – Se on tuotu ulos ja siinä saa pomppia. Oletteko kokeilleet? hän kysyi pojilta.

Katsotaan onko sängyn alla jotain, Riku sanoi. Yhdessä pojat vetivät hetekan kitisevän alasängyn ulos. Se oli täynnä pito- ja liinavaatteita. Päällimmäisenä oli lappu, johon oli kirjoitettu lista pitovaatteista. Riku luki: – 10 lakanaa, 12 tyynyliinaa, salin kesäverhot, Tyynen yömyssy... Hän nosti esiin ohuesta kankaasta tehdyn pitseillä koristellun päähineen. Anna sovitti sitä ja huokaisi : – Hyvä juhlahattu, ihanan pehmeä.

Yhtäkkiä ulko-oven vieressä olevan komeron ovi narahti. Kaikki kolme kääntyivät katsomaan. Ovi liikahti taas ja nyt Anna tarttui Leeviä kädestä. Lapset tuijottivat jähmettyneinä komeroa pitäen tiukasti toisiaan kädestä. Hitaasti ovi avautui ja sieltä pungersi esiin harmaaraidallinen valkotassuinen kissanpentu raukeasti itseään venytellen. Anna houkutteli pennun syliinsä. Pojatkin ihastelivat ja silittelivät sen pehmoista turkkia. Sitten he alkoivat tutkia komeroa tarkemmin. Lattialta löytyi lämmin vaatemytty. Pentu oli nukkunut sen päällä. Komeron nurkassa oli lattiassa pieni aukko, joka johti kuistin alle. Anna meni hetekalle istumaan pentu sylissään.

– Mistä sinä tänne pääsit? Anna kuiskutteli pennulle.

– Minä olen syntynyt tässä talossa, pentu kehräsi Annalle. – Minun sukuni on jo vuosikymmeniä pitänyt hiiret kurissa täällä.

Leevi ja Riku tulivat silittämään kissanpoikaa.

– Se asuu täällä, sillä on komerossa pesä, Leevi selitti innoissaan Annalle.

– Tiedän jo, Anna hymyili.

Kissa hyppäsi Annan sylistä lattialla olevan vihkokasan päälle ja sanoi hiljaa: – Jos turkki on harmaa, onni on varmaa.

Kasa sortui. Leevi otti yhden vihon käteensä ja alkoi tutkia sitä. Jonkun vanhoja kouluvihkoja. Kannessa lukee Karl-Fredrik. Ihmeellinen käsiala, hieno ja siisti.

Leevi ja Riku hakevat Annan
mukaansa tutkimaan vanhaa
autiotaloa.

Talossa alkaa tapahtua kummia. Elo-
kuinen yöllinen kohtaaminen hylä-
tyssä talossa paljastaa jännittäviä
asioita.

Lasten ansiosta talovanhus säästyy
sitä uhkaavalta purkamiselta.

9 789528 060932